

[Villumsen.]

Ændringen til § 301 tilstræber at skabe klare Bestemmelser vedrørende Tilbagebetalingen af Kommnehjælp, og det kan nok tiltrænges. Thi hvis der paa noget Omraade har været Slinger i Administrationen, er det paa dette Felt. Ikke alene er det vanskeligt at afgøre, hvornaar Tilbagebetaling bør finde Sted, men det værste er, at selve Indbetalingen af Beløbene i nogen Grad har svævet i Luften. Det foreslaas nu, at naar det sociale Udvalg har skønnet, at Tilbagebetaling bør finde Sted, kan Beløbet indrives paa samme Maade, som gælder for Skatters Inddrivning. Det betyder ikke, at den paagældende kan komme ud for, at man af den indtjente Løn tilbageholder respektive en Trediedel eller en Sjettedel for Skatter samt dertil svarende Beløb for modtaget Kommnehjælp. Der kan kun blive Tale om at tilbageholde henholdsvis en Trediedel eller en Sjettedel. Kommunen kan saa formentlig selv afgøre, om Skatten eller Kommnehjælpens Tilbagebetaling kommer i første Række. Er der egentlig nogen Kommunalmand, der tvivler paa, at det bliver Skatten? Kommunalbestyrelserne faar gennem Ændringen i langt højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, Bund under Fødderne, naar Talen er om Kommnehjælps Tilbagebetaling, men jeg haaber ikke, at man af den Grund vil ændre Fremgangsmaaden, sætte ind i andre Tilfælde, end hvor man hidtil har gjort det, fordi Lovens Bestemmelse om, at Tilbagebetaling kun skal finde Sted, hvor det kan ske uden Skade for den paagældendes Økonomi, fortsat gælder.

Om alle de her omhandlede Ændringer er det min Overbevisning, at det er muligt at opnaa Enighed i dette Ting. Noget vanskeligere vil det sikkert stille sig med de Ændringer til Forsorgsloven, som omhandler Kommnehjælpsvirkningerne. Thi noget af det mest betydningsfulde, som Socialreformens Gennemførelse bød paa, var som bekendt Mildnelsen af de strenge Fattighjælpsvirkninger, som findes i Fattigloven af 1891 og tidligere Love. Det kan nemlig ikke bestrides, at de nu foreslaaede Ændringer indebærer en Mulighed for, at større Kredse af vanskeligt stillede Medborgere igen faar Fattighjælpskokarden fæstet paa sig.

Vi tænker ikke her paa § 306, som bestemmer, at Personer, der har handlet ansvarsløst med en Arbejdsfortjeneste, der ligger over Gennemsnittet i Faget, eller Personer, som ikke paa tilbørlig Maade har været sygeforsikret, eller som har ladet sig

slette af denne Forsikring, kun kan faa Hjælp med Virkning, saafremt ikke særlige-formildende Omstændigheder foreligger. Skødesløshed paa disse Felter bør ikke tolereres i et Samfund, som er sig sit sociale Ansvar bevidst.

Men saadanne Synspunkter som de her fremførte kommer afgjort ikke til Anvendelse over for de foreslaaede Ændringer til § 307. Her søges bl. a. fastslaaet, at naar en Person inden for et Tidsrum af 18 Maaneder i 12 Maaneder har modtaget løbende Underholdsbidrag svarende til Maksimum for Kommnehjælp, eller i det hele taget naar en Person til Stadighed har modtaget Kommnehjælp bortset fra de Tillæg, som ydes til Enker og Enkemænd, saa skal en Hjælp af denne Art have Virkning. Der er ganske vist i Lovforslaget føjet visse Modifikationer hertil. For det første kan Virkningernes Indtræden udskydes indtil et Aar, saafremt der er Chance for en Bedring i den paagældendes Muligheder for at klare sig selv, ligesom langvarig Sygdom og større Forsørgerbyrder er Trangsårsager, som i hvert Fald kan udskyde Tidspunktet for Virkningernes Indtræden.

Men alligevel, de her foreslaaede Bestemmelser er for strenge, og det vil blive meget vanskeligt at opnaa vor Tilslutning til en Reform her, saafremt der ikke bliver Mulighed for en anden Affattelse. Vi kan ikke se, der er nogen afgørende Nødvendighed for at ændre noget her; vi har i Forvejen Bestemmelsen om $\frac{2}{3}$ Majoritet, naar Afgørelse i disse Sager skal træffes, og vi kan ikke se rettere, end at man maa kunne nøjes med at paalægge Kommunalbestyrelserne en Pligt til f. Eks. en Gang aarlig at tage Stilling til, hvorvidt den ydede Hjælp skal have Virkning, samt at afkræve Kommunalbestyrelsen Motivering, saafremt dette i visse Forhold ikke findes ønskeligt.

Saafremt en saadan Ordning som den af mig her skitserede gennemførtes, vilde der derigennem skabes Mulighed for en Kontrol med, at Fremgangsmaaden overalt blev nogenlunde ensartet. Selvfølgelig vilde det i første Omgang komme til at betyde et stort Arbejde for Socialministeren og for Amtmændene, men alligevel er det min Opfattelse, at der her ret hurtigt vilde kunne skabes en anvendelig Praksis. Hvis man derimod fastholder de foreslaaede strenge Bestemmelser, vil det i Tider som dem, hvorunder vi nu i snart mange Aar har levet, komme til at betyde, at en Mængde socialunderstøttede, Kvinder og Mænd, hvis Alder forhindrer dem i at opnaa Arbejde af